

Življenja sok zavalovi . . .

Zaprte so še nežne grudi
cveticam, v njih življenja ni,
in s kanglico vodé ob gredi
deklič zamišljen obstoji.

Zaliva grede, misli lepe
zavonjajo ji sred srca :
osrčje bi odprla rada
vsem cvetkam vrta in poljá.

Zavonjalo bi, zadehtelo,
saj v čašah vseh je vonj ujet,
jetniku bi odprla vrata,
naj opoji ves lepi svet.

Ej, žal ji to je, ker odpreti
osrčja ljubicam ne zna,
molitev k Bogu zakipi ji,
iz hrepenečega srca :
„Odpri jih Ti, jetnika reši,
ki vladaš modro vrh neba!
Naj žar zadene Tvojega očesa
le cvet, pa zadehti
in sok življenja po vseh cvetih
kar mahoma zavalovi!“

* * *

Ko s kanglico dekle na vrt
prispe nekoč spet v zor krasan,
zadel že žar ga je nebeški, —
in ves je v cvetju svet prostran.

Andrej Rapè.

